



FARSKÝ LIST

6.júl – 12.júl – 19.júl 2026, číslo 655

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

01

Keď mužovia mesta ráno vstali, Bálov oltár bol zbúraný, Ašera vedľa neho zotatá a druhý býk bol obetovaný ako celopal na postavenom oltári. Tu si jeden druhému vraveli: "Kto to urobil?" A po vyšetrowaní a pátraní nakoniec prehlásili: "Gedeon, Joasov syn, to urobil." Tu mužovia mesta povedali Joasovi: "Vyved' svojho syna! Musí zomrieť, lebo zbúral Bálov oltár a zotál Ašeru vedľa neho!" Ale Joas odpovedal všetkým, ktorí stáli pri ňom: "Azda chcete za Bála bojovať? Alebo chcete na jeho záchranu niečo podniknúť? Kto za neho bojuje, do rána zomrie. Ak je Boh, nech si sám proti nemu bojuje! Ved' jeho oltár zbúral." A v ten deň mu dali meno Jerobáb, to je "Bál nech si proti nemu bojuje!", pretože zbúral jeho oltár. (Sdc 6, 28-32)

Tak. Ako hovorí Ježiš, „nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič utajené, čo by sa neprezvedelo“ (Lk 12, 2). Môžeme sa snažiť žiť svoje kresťanstvo opatrne, potichu, „po nociach“, ak by sme použili obraz z príbehu Gedeona. Ale raz, skôr či neskôr, prideme na tú hranicu, keď sa už nemôžeme viac skrývať. A potom, potom sa musíme rozhodnúť, čo urobíme. Pre apoštolov Krista boli takouto hranicou Getsemany. Dovtedy to bola pohoda. Možno si dokonca užívali, ako farizeji, zákonníci, kňazi, saduceji a starší ľudu bezmocne škripali zubami. Boli plní eufórie a adrenalínu, keď sa zaprisahávali, „aj život položím za teba!“ (Jn 13, 37) – lebo verili, že na to nikdy nepríde. Ježišove slová o prenasledovaní, stratení života pre Neho... no, možno si ich vypočuli, ale brali ich asi tak vážne, ako dnes ľudia kázne v kostole – čiže len o trochu menej, než vôbec... A potom zrazu vojaci, fakle, rinčanie reťazí – a Ježiš... Ježiš nič. Žiaden oheň z Neba. Nechá sa spútať... odviešť ako väzeň... ako posledný z Apoštolov to vzdá Peter, keď na otázku „Nie si aj ty z jeho učeníkov?“ ... zaprel: „Nie som.““ (Jn 18, 25). Nie, nikto sa tomu nevyhneme. Máme

len dve možnosti, alebo vystavíme svoj život a stratíme svoj starý život ako cenu za to, že budeme nasledovať Krista, Boha a nášho Brata až do konca a ostaneme navždy s Ním (Mk 8, 35) – alebo sa pokúsime „zachrániť si život“ (Lk 17, 33), svoj starý, zabehnutý doterajší život či aspoň aspoň dačo z neho – a v jednej chvíli nutne necháme Ježiša ísť ďalej, On odíde bez nás, a my ostaneme, lebo to už na nás bude príliš, lebo viac ako Jeho milujeme svoj starý život a jeho pohodlie, bezpečie a rutinu. Ako Démas, o ktorom Pavol píše, že ho „opustil, lebo miluje tento svet“ (2 Tim 4, 10)... Ale ak sa rozhodnete ísť s Ježišom, riskovať s Ním – potom ako Gedeon zažijete, že či „Boh neobráni svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý? Hovorím vám: Zaraz ich obráni“ (Lk 18, 7-8)! A že prísľub Krista „Duch Svätý vás v tú hodinu poučí, čo treba hovoriť“ (Lk 12, 12) sa nemusí vzťahovať iba na vás, ale Duch môže takto prehovoriť aj cez iných ľudí, dokonca vašich nepriateľov – tak, ako dnes prehovoril cez Joasa, Gedeonovho otca, alebo ako prorokoval cez veľkňaza Kajfáša, keď hovoril, „je pre vás lepšie, ak zomrie jeden človek za ľud, a nezhynie celý národ.“ Toto však nepovedal sám od seba, ale ako veľkňaz toho roka prorokoval, že Ježiš má zomrieť za národ, a nielen za národ, ale aj preto, aby zhromaždil vedno rozptýlené Božie deti“ (Jn 11, 50-52)! Len majme odvahu!

02

Keď sa všetci Madiánčania, Amalekiti a synovia východu zhromaždili, prešli (Jordán) a utáborili sa na Jezreelskej rovine, na Gedeona zostúpil Pánov duch. Zatrúbil a zvolal Abiezerovcov, aby šli za ním. Potom rozposlal poslov do celého Manassesa a vyzval ich, aby ho nasledovali. Vyslal poslov aj do Asera, Zabulona a Neftaliho a aj oni im vyšli v ústrety. (Sdc 6, 33-35)

Dnes začnime, kde sme včera skončili: „*Keď vás budú vodiť do synagóg, pred úrady a vrchnosti, nestarajte sa, ako a čím sa budete brániť alebo čo budete hovoriť, lebo Duch Svätý vás v tú hodinu poučí, čo treba hovoriť*“ (Lk 12, 11-12), hovorí Ježiš. Kedysi, na začiatku príbehu, Gedeon opisuje svoju neschopnosť a nemohúcnosť, keď Bohu odvráva: „*Prepáč, môj pane! Čím mám vyslobodiť Izrael? Veď moja rodina je najbiednejšia v Manassesovi a ja som najmenší v dome môjho otca*“ (Sdc 6, 15). Ale keď prišiel čas, Duch na neho zostúpil, mocne zadul na roh – a ľud pribehol, prišli mocní muži a isto aj náčelníci a kniežatá, všetci prišli, pretože počuli, spoznali, rozpoznali, že toto nie je hlas človeka, ale zvuk a pieseň Božieho Ducha, zvuk Božej moci! Je v tom vždy jeden a ten istý vzorec: U Mojžiša je najprv, „*zdvihni svoju palicu a vystri ruku nad more*“ (Ex 14, 16), až potom čítame, že „*Pán ho celú noc prudkým východným vetrom rozháňal a more vysušil. Takto sa voda rozdelila a Izraeliti prešli stredom mora po suchu, kým vody boli pre nich ako múr na ich pravici a ľavici*“ (Ex 14, 21-22). U Petra čítame, že najprv „*mu povedal: "Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode. " On povedal: "Pod!" Peter vystúpil z loďky...*“ (Mt 14, 28-29), a až potom „*vykročil po vode a šiel k Ježišovi*“ (Mt 14, 29). A zasa inde najprv „*Peter povedal: "Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám: V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a chod!" Chytil ho za pravú ruku a zdvihol ho*“ (Sk 3, 6-7), a až potom nasleduje, že „*mu spevnili nohy a členky, vyskočil, postavil sa a chodil. Vošiel s nimi do chrámu, chodil, vyskakoval a chválil Boha. Všetok ľud videl, ako chodí a chválí Boha*“ (Sk 3, 7-9). Vždy je to o viere. A viera znamená, že Boh nás nechá urobiť prvý krok, krok dôvery, krok, ktorým sa nás pýta: Veríš mi? Veríš, že budem s tebou? Veríš mi, že budem bojovať s tebou – či skôr Ja za teba a ty po mojom boku? Veríš? A ak hej... tak choď a zbor Bálov oltár a zotni pohanskú ašeru... zdvihni svoju malú slabú rúčku a smiešnu paličku a rozkáž moru... prekroč okraj lode a skús nie plávať, ale kráčať po vode... prikáž chromému, aby sa postavil na nohy, ktoré ho nikdy nenosili...

Urob to! Vo viere, že Ja Som s tebou a splním svoj sľub!

03

Potom Gedeon povedal Bohu: „*Ak chceš vyslobodiť Izrael mojou rukou, ako si povedal, hľa, položím vlnené rúno na humno. Ak bude rosa iba na rúne a na celej zemi sucho, vtedy zviem, že mojou rukou vyslobodíš Izrael, ako si povedal.*“ A stalo sa tak. Keď na druhý deň včasráno vstal a stlačil rúno, vyžmýkal z rúna rosu - plnú misu vody. Nato povedal Gedeon Bohu: „*Nech nevzplanie tvoj hnev proti mne, keď len ešte raz poviem to isté: Len raz by som chcel ešte skúsiť s tým rúnom. Nech je zas sucho iba na rúne a na celej zemi nech je rosa!*“ A Boh urobil tak v tej noci. Sucho bolo iba na rúne a na celej zemi bola rosa. (Sdc 6, 36-40)

Ježiš hovorí, „*budte teda opatrní ako hady a jednoduchí ako holubice*“ (Mt 10, 16). Viera v Boha a Bohu neznamená, že odložíme svoj rozum, kritické myslenie a racionalitu. Naopak! Práve naopak! Preto máme byť čo sa viery a dôvery Bohu týka ako holubice, ako malé deti. Ale súčasne ako hady opatrní, v pôvodnej gréčtine *fronimoi*, toto slovo vyjadruje: „porozumenie vyplývajúce z vhľadu a múdrosti“ (Louw-Nida). Krátko a stručne, máme byť múdri, rozumní, racionálni, isto nie naivní ani povrchní! A týka sa to práve aj tej jednej kľúčovej veci, a to totiž istoty, či to, čo ideme konať, je naozaj z Božieho Ducha a nie z nášho vlastného ducha, z nášho nadšenia pre vlastné predstavy, keď zrazu miesto Boha nasledujeme pýchu a Ego a ani nevieme ako! Mních a známy autor Thomas Merton tak opisuje „chorobu, ktorá sa volá duchovná pýcha. Myslím na ten zvláštny druh nepravdy, ktorá vstupuje do srdc svätých ľudí a poruší ich svätosť ešte predtým, ako dosiahli dokonalosť. Čosi z tohto červíka existuje v srdciach všetkých veriacich ľudí. Choroba duchovnej pýchy je najnebezpečnejšia keď navonok vyzerá ako pokora. Keď si pyšný človek namýšľa, že je pokorný, jeho stav je beznádejný. Ide o človeka, ktorý urobil mnohé veci, prekonával samého seba... Podstupoval mnohé skúšky. Pomocou Božej milosti dokázal vykonať mnoho práce; dosiahol mravnú silu a schopnosť obetovať sa, vďaka čomu sa naučil

s ľahkosťou pracovať aj trpieť. Je pochopiteľné, že jeho svedomie by malo byť pokojné. Ale skôr ako si stihne uvedomiť, z čistej vôle zjednotenej s Bohom sa stane samolúbošť jeho vlastnej vôle, ktorá miluje svoju výnimočnosť. Potešenie srdca po úspešne vykonaných ťažkých úlohách mu tajne našepkáva: „Som svätý“. A aj ostatní ho pokladajú za výnimočného. Jedni ho obdivujú, iní – hriešnici mu udeľujú poklonu tým, že sa mu vyhýbajú! Jeho plamenná radosť sa premení na spaľujúci oheň. Teplo tohto ohňa prežíva veľmi podobne ako Božiu lásku. Namýšľa si, že jeho pýcha je Duch Svätý. Sladký pocit potešenia sa stane mierou všetkých jeho prác. Činnosť, pomocou ktorej získava obdiv vo vlastných očiach je pohnútkou aby sa postil, modlil, či odišiel do samoty, napísal veľa kníh, vystaval kostoly a nemocnice alebo založil tisíceky organizácií. Už viac nedokáže počúvať rady iných. Keď niekto protirečí jeho želaniam, pokorne zloží ruky a zdánlivo súhlasí, no v srdci si myslí: „Prenasledujú ma svetskí ľudia. Oni nie sú schopní pochopiť človeka, ktorého vedie Duch Svätý. Toto vždy trápilo aj svätcov.“ Je hrozné, ak takéhoto človeka prepadne myšlienka, že je prorok alebo posol Boží. Dokáže zničiť náboženstvo a spôsobiť, že ľudia získajú odpor voči menu Božiemu.“ Tohto sa bál aj Gedeon! Preto tie skúšky s rúnom!

04

Jerobál, čiže Gedeon, včasráno vstal so všetkým ľudom, ktorý bol s ním, a utáborili sa pri prameni Harad. Madiánsky tábor bol severne odtiaľ, pri úpäti pahorku More, na rovine. Tu vravel Pán Gedeonovi: "Ľudu, ktorý je s tebou, je príliš mnoho, keď mám dať Madiánčanov do jeho ruky! Veď by sa potom Izrael vychľoval proti mne: "Vlastnou rukou som si pomohol!" Vyhlás teda pred ľudom, aby to počul: Kto je bojazlivý a nesmelý, nech sa vráti!" Tak odišlo z pohoria Galaád a vrátilo sa z ľudu dvadsaťdvatisíc mužov. (Sdc 7, 1-3)

I dnes sú ľudia, ktorí sú ešte slabí. Ešte nedozreli na obrátenie, na nasledovanie Krista. Keď ich voláme, utekajú pred nami. Alebo sa možno prihlásia, pridajú – ale nie z presvedčenia, skôr preto, že chcú vyzeráť ako kresťania, aj keď zatiaľ toto rozhodnutie neurobili a zmieta nimi strach,

pochybnosti, nechápu ešte ani nedokážu ešte veriť a spoliehať sa na Pána! V dobe Apoštola Pavla mnohé problémy boli spôsobené práve týmto, že niektorí už vo viere dozreli – a ich život pohoršoval tých, čo boli ešte „slabí“ vo viere – a s ktorými zase tí prví, „silní“ nemali trpezlivosť. Dnes slabí vo viere riešia, či je platná iba „stará omša“ latinská, alebo aj tá „nová“ a či za prijatie Eucharistie na ruku a nie na kolenách na jazyk pôjde človek do očistca, ak nie rovno do Pekla, vtedy zasa riešili, či je treba byť obrezaný, či treba zachovávať židovské sviatky, či je možno v mäsiarstve v pohanskom chráme kúpiť mäso, ktoré pochádza z obetí, ktoré sa prinášali modlám... Apoštol k tomu píše múdro – a mnohým z nás budú jeho slová aj dnes pripadať bezmála revolučne! Len počúvajte: „*O jedení mäsa obetovaného modlám teda vieme, že na svete niet nijakej modly a nijakého boha, iba Jeden. Lenže nie všetci majú poznanie. Niektorí sú ešte teraz takí zvyknutí na modly, že jedia mäso, akoby bolo naozaj obetované modlám, a ich svedomie sa poškvrňuje, lebo je slabé. Ale jedlo nás nepriblíži k Bohu: ani keď nejeme, nič nestratíme, ani keď jeme, nič nezískame. Len si dajte pozor, aby táto vaša sloboda nebola na pohoršenie slabým. Lebo keď niekto uvidí toho, čo má poznanie, stolovať v pohanskom chráme, neposmelí sa jeho svedomie, pretože je slabé, aby jedol mäso obetované modlám? A slabý zahynie pre tvoje poznanie - brat, za ktorého zomrel Kristus! Keď takto hrešíte proti bratom a zraňujete ich slabé svedomie, hrešíte proti Kristovi. Preto ak jedlo pohoršuje môjho brata, nebudem nikdy jesť mäso, aby som nepohoršil svojho brata.*“ (1 Kor 8, 4-13, krátené). A zasa o sviatočných dňoch píše, že „*niekto robí rozdiel medzi dňom a dňom, iný nerozlišuje dni; len nech je každý úplne presvedčený o svojom [Waw!]. Kto zachováva deň, zachováva ho kvôli Pánovi; kto je, je kvôli Pánovi, veď vzdáva vďaka Bohu; a kto neje, neje kvôli Pánovi a vzdáva vďaka Bohu. Nik z nás totiž nežije pre seba a nik pre seba neumiera; lebo či žijeme, žijeme Pánovi, či umierame, umierame Pánovi. Či teda žijeme alebo umierame, patríme Pánovi*“ (Rim 14, 5-8). A sám o sebe píše, že „*hoci som slobodný voči všetkým, stal som sa sluhom*

všetkých, aby som čím viacerých získal. Pre slabých som sa stal slabým, aby som získal slabých. Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých“ (1 Kor 9, 19.22). Sloboda, láska,

vyhýbanie sa pohoršeniam, súcitiť so slabými, nevypínanie sa – tak veľa v týchto slovách je! Majme súcitiť so slabými! Nesúdme silných.

	Čičava	Komárany	Merník
Po	Prepodobný otec Sisoos Veľký		
6.7.		16.30 +Ján (r.Tarkaničová)	
Ut	Prepodobní otcovia Tomáš z Maley a Akkakios		
7.7.	8.00 +Peter (r.Jendrejová)		
St	Svätý veľkomučeník Prokop		
8.7.			
Št	Svätý hieromučeník Pankrác, tauromenský biskup		
9.7.			
Pi	Prepodobný otec Anton Pečersko-Kyjevský		Zdržanlivosť od mäsa
10.7.			
So	Svätá všechválna mučenica Eufémia		
11.7.			
Ne	Siedma nedeľa po Päťdesiatnici		
12.7.	Svätí mučeníci Proklos a Hilarios		
	9.15 na úmysel darcu	11.00 na úmysel darcu	7.30 na úmysel darcu
Po	Náš prepodobný otec Štefan Svätosávsky		
13.7.			
Ut	Svätý apoštol Akvila		
14.7.			
St	Svätý apoštolom rovný a veľký knieža Vladimír		
15.7.			
Št	Svätý hieromučeník Aténogénes a jeho desiatí spoločníci		
16.7.			
Pi	Blažený hieromučeník Pavel, prešovský biskup		Voľnica
17.7.			
So	Svätý mučeník Hyacint z Amastridy		
18.7.			
Ne	Ôsma nedeľa po Päťdesiatnici		Na opravy našich chrámov
19.7.	Prepodobná matka Makrina, sestra Bazila Veľkého		
	9.15 *ZBP Berta (r.Sestrienková)	7.30 *ZBP Beáta (r.Ihnatová)	11.00 *za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete

V čase od 8.7. do 18.7. sme na našej púti. V nevyhnutných prípadoch zastupujú otcovia z farnosti Vranov – mesto. Prípadne sa obráťte na otca Lea Lizáka z Formačného centra pre Rómov.

V nedeľu 12.7. zastupuje otec Blažej Rebják z farnosti Sečovská Polianka.